

Louise Jensenová

DAR

Mladá fronta

NOVÉ SRDCE.
STARÁ TAJEMSTVÍ.

Dar

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Louise Jensenová

Dar – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Louise Jensenová

DAR

Louise Jensenová

DAR

MLADÁ FRONTA

Přeložila Nada Funioková

THE GIFT © Louise Jensen, 2016

Translation © Nada Funioková, 2019

ISBN 978-80-204-4592-6 tištěná kniha

ISBN 978-80-204-5624-3 ePub

ISBN 978-80-204-5626-7 Mobi

ISBN 978-80-204-5625-0 PDF

*Callumovi, Kaiovi a Finleymu, už navždycky
zůstanete mým největším úspěchem.
Jsem na vás pyšná.*

POZDĚJI

Utíkej.

Je tma. Hrozná tma. Po uhlově černé obloze se honí mraky, které zakrývají měsíc a hvězdy. Plíce se mi plní vlhkostí, a když se zprudka nadechnu, zaplavují mě vlny nevolnosti.

Rychle mi ubývá energie. Botasky mi pleskají o beton a nemyslím, že bych za sebou ještě slyšela kroky, to se ale při tom skučení větru těžko pozná.

Letmo se ohlédnu přes rameno, jenže mi nohy podklouznou na měkké hlíně, ztratím oporu, zakopnu a jen se s roztaženými rukama snažím zadržet pád. Tváří se uhodím o něco nepoddajného a tvrdého, co mi roztrhne kůži. Čelist se mi prudce zaklapne, zuby se mi zaříznu do jazyka a ústa se mi zahltí krví. Když ji polknu, cítím, jak mi hrdlem stoupá žluč a strach.

Teď ani muk.

Jsem vyděšená. Hrozně vyděšená.

Ležím na břiše. Nehýbu se. Ani nedutám. Vyčkávám. Dlaně mě štípou. Ve tváři mi pulzuje. Nosem se mi šíří pach tlejícího listí. Zvedá se mi žaludek, když se pomalu, centimetr po centimetru, posouvám kupředu, přitahuju se na loktech, které se mi zarývají do vlhké hlíny. Levá. Pravá. Levá. Pravá.

Teď už jsem v podrostu. Trny se mi zabodávají do kůže a zachytávají se za oblečení, ale držím se při zemi, obklopená stromy. Myslím si, že mě není vidět, jenže pak se mraky rozestoupí a v měsíčním světle zahlédnu rukáv svojí bundy, která je, světe div se, navzdory cákancům bláta pořád bílá. V duchu si vynadám. Blbko. Blbko. Blbko. Strhnu si bundu a nacpu ji pod keř. Zuby mi drkotají zimou. A strachem. Po mé levici zapraskají pod něčíma

nohama větvičky a já se instinktivně nadzvednu a zapřu se bříšky chodidel do země jako sprinter připravený ke startu. A pak to, i přes bušení srdce v uších, uslyším.

Zakašlání. Přímo za mnou. Blízko. Příliš blízko.

Utíkej.

Klopýtavě vyrazím kupředu. V duchu se přesvědčuju, že to zvládnou, ale sama tomu nevěřím. Vím, že takhle už to moc dlouho nevydržím.

Po obloze se znovu valí mračna a na mě tíživě doléhá ta temnota. Na moment zpomalím, když mi dojde, že ani nevidím, kam šlapu. Země je samá díra a já nemůžu riskovat, že si vymknu kotník, nebo ještě hůř. Co bych si pak počala? Jak z toho ven? Zvedne se poryv větru, rozežene mraky a na okraji mého zorného pole se pohne stín. Otočím se a zaječím.

Utíkej.

První kapitola

TEĎ

Každé úterý mezi čtvrtou a pátou vykládám lži.

Vanessa, moje terapeutka, si pošoupne brýle s želvovinovými obroučkami ke kořeni nosu a přisune ke mně krabičku Kleenexů, jako by se dnešek měl stát tím dnem, kdy můj pocit viny vytryskne ven a skončí v odporivé jedovaté loužičce na stole vyleštěném jako zrcadlo mezi námi.

„Takže, Jenno,“ zalistuje mou složkou, „už to bude šest měsíců – jak se cítíte?“

Pokrčím rameny a seberu zbloudilou nitku, která mi visí z rukávu. Dráždí mě vůně levandulového pot-pourri stejně jako přemíra rostlin s lesklými listy v tomhle pečlivě uspořádaném prostoru, ale svou nervozitu polknu a jen se zavrtím na příliš měkké pohovce. Za své změny nálad nemůžu přece dávat vinu těm práškům, nebo snad ano?

„Dobře,“ řeknu, i když nic není vzdálenějšího pravdě. Mám v sobě takovou spoustu emocí, které jen čekají na příležitost, aby se vyřinuly ven, ale pokaždé, když se ocitnu tady, slova se mi na jazyku zauzlují, a ačkoli bych si hodně přála se skutečně otevřít, nikdy k tomu nakonec nedojde.

„Byla jste tenhle týden někde venku?“

„V pátek s mámou.“ To není žádná novinka. Dělán to každý týden. Občas nechápu, proč se s Vanessou vůbec scházím. Už jsem absolvovala předepsaný počet návštěv, ale stále tu každý týden vysedávám, přesná jako hodinky. Nejspíš je to proto, že se ven moc nedostanu a mám ráda svoji rutinu, svůj malý kousek normálna.

„A na nějaké společenské akci?“

„Ne.“ Ani si nevzpomínám, kdy jsem si naposledy jen tak vyrazila večer mezi lidi. Je mi teprve třicet, ale připadám si minimálně dvakrát tak stará. Nikdy jsem si na společenský život moc nepotrpěla a i teď bývám raději doma. Sama. V bezpečí.

„A co emocionální stránka? Už se to uklidnilo?“

Uhnu pohledem. Naráží tím na mou paranoiu a já vlastně nevím, co jí na to mám říct. Skoro při každé návštěvě nemocnice mi ten koktejl léků, které beru, aby mé tělo přestalo odmítat nové srdce, různě upravují, ale úzkost už se kolem mne ovinula jako druhá kůže, a ať se snažím sebevíc, nedokážu ji ze sebe setřást.

„To nutkání...“ nahlédne do svých poznámek, „utéct? Pořád ho cítíte?“

„Ano.“ Na kůži mě zabrní adrenalin a triko v podpaží mi zvlhne. Pocit ohrožení, který se mě často zmocňuje, je tak intenzivní, až mi občas připadá jako zlá předtucha.

„Není neobvyklé, že člověk zatouží uniknout před svým životem, když se mu přihodí něco traumatického, s čím se jen obtížně vyrovnává. Musíme spolu zapracovat na tom, abychom prolomily ten zacyklený kruh obsedantních myšlenek.“

„Pochybuj, že by to bylo tak jednoduché.“ Ten strach je skutečný a hmatatelný jako jantarové těžitko, které leží na Vanessině stole. „Měla jsem další...“ Nejsm si jistá, jestli jí to chci opravdu říct, jenže ona na mě teď upírá ten svůj pohled, jímž jako by mi dokázala proniknout až do duše, „epizody.“

„Jsou stejné jako předtím? Neovladatelná závrať?“ Zatímco čeká na mou odpověď, zlehka nadzvedne bradu a já si v duchu přeju, abych se o tom nikdy nezmínila.

„Ano. Neztrácím vědomí, ale nastoupí tunelové vidění a všechno zní tak nějak tlumeně. Přichází to teď častěji.“

„A jak dlouho tyhle epizody trvají?“

„Těžko říct. Nejspíš pár vteřin. Když k tomu ale dojde, cítím se hrozně...“ rozhlédnu se po místnosti, jako by snad slovo, které hledám, bylo namalováno někde na zdi, „vyděšená.“

„Pocit, že nad sebou ztrácíte kontrolu, je děsivý, Jenno, a pochopitelný vzhledem k tomu, čím jste si prošla. Zmínila jste se o těchto epizodách doktoru Kapurovi?“

„Ano. Říkal, že panické záchvaty nejsou při mé medikaci nijak výjimečné, ale že pokud při půlroční kontrole dopadne všechno dobře, může mi snížit dávky léků, a to by mělo pomoci.“

„Tak vidíte. A do práce byste se měla vrátit...“ nakoukne do svých papírů, „v pondělí?“

„Ano. Je to ale jen na částečný úvazek. Prozatím.“ Linda a John, mí šéfové, mi dopřáli volno v míře víc než velkorysě. Jsou to tátovi přátelé, takže mě znají většinu života, a i když Linda říkala, že se jim nemusím cítit zavázaná a s návratem spěchat, práce mi chybí. Nedokážu si představit, že bych měla začít úplně od začátku někde jinde. Někde, kde to neznám. Jsem ale nervózní. Byla jsem pryč tak dlouho. Jaký to bude pocit? Být zase normální. Celá se klepu při pomyslení, že budu celý den mezi lidmi. Až příliš jsem si zvykla být doma, odkázaná jen na vlastní společnost, mít spoustu volného času. Máma nejprve říkala, že si „dávám pauzu“, teď je ale toho názoru, že se „schovávám“. Jenže když jsem u sebe v bytě, není ten pronikavý neklid, který v sobě nosím, zdaleka tak drásavý. Ale život jde dál, ne? A pokud se nepřinutím začít zase žít teď, bojím se, že už to nedokážu nikdy.

„Jaký máte z toho návratu pocit?“

Má ramena zahájí automaticky výstup směrem k uším, ale zarazím je. „Myslím, že dobrý. Rodiče z toho nejsou moc nadšení. Snažili se mi to vymluvit. Chápu, že se bojí, že toho na mě bude moc, ale Linda říkala, že zkraje nemusím hned pracovat v plném tempu. Můžu odejít dřív, pokud si budu připadat moc unavená, nebo přicházet později, kdybych se špatně vyspala.“ S Lindou jsem vždycky měla dobré vztahy, i když mě v těch posledních pár měsících ani jednou nenavštívila. Nejspíš neví, co by měla říkat. Jako koneckonců nikdo. Fakt, že jsem málem umřela, lidi uvádí do rozpaků.

„A co rodina dárce? Pořád se s nimi snažíte zkontaktovat?“

Nervózně poposednu. Během těch posledních pár měsíců jsem svůj vděk vlévala do spousty dopisů, ale můj transplantační koordinátor mi je jeden za druhým vracel. Bezděčně jsem toho v nich prozradila příliš. Vodítka k tomu, kdo jsem, kde žiju. Jenže bez těchhle detailů to celé působilo tak chladně a anonymně.

Nakonec jsem si najala soukromého detektiva, aby rodinu našel, a napsala jsem přímo jim. Jen sehnat jejich adresu mě přišlo na menší jmění, ale stálo to za to. Konečně jsem jim mohla dát vědět, jak moc jsem jim vděčná a co všechno jejich čin znamená pro moji rodinu, aniž by má slova někdo cenzuroval. Neměla jsem v úmyslu je víckrát obtěžovat a vlastně jsem vůbec nečekala, že o nich ještě uslyším, ale odpověděli v podstatě hned, a zdáli se být upřímně potěšení, že jsem se jim ozvala. Už dopředu je mi jasné, že to, co se chystám říct, se Vanesse líbit nebude.

V puse mám sucho, a tak se nakloním pro sklenici. Ruka se mi třese, kostky ledu cinkají o sebe a voda mi vyšpláchne přes okraj do klína, kde se okamžitě vsákne do džínů. Pomalu upíjím a vnímám hlasité tik-tik-tik Vanessiných hodin, umístěných diskrétně za mými zády. „V sobotu se s nimi sejdu.“

„Propána, Jenno! Tohle je naprosto neetické! Jak jste je vystopovala? Jistě chápete, že to budu muset nahlásit.“

Obličej mám jako v ohni. Sklopím oči a začnu pečlivě studovat své boty. „To vám říct nemůžu. Promiňte.“

„Víte, že takové kontakty neradi vidíme.“ Z každého jejího slova prýští nesouhlas. „Obzvláště v takhle rané fázi. Pro všechny to bude neskutečně stresující a vás by to mohlo vrhnout zase o něco zpátky. Prostý děkovný dopis by úplně stačil, ale osobní setkání – já prostě...“

„Já vím. Jim řekli přesně to samé, ale oni mě chtějí poznat. Vážně. A já se s nimi setkat potřebuju. Jen jednou. Připadá mi, jako bych v sobě měla dalšího člověka, a chci vědět, kdo to je. Musím to vědět.“ Hlas mi přeskočí.

„Vyvinula se z toho skoro až obsese a to není zdravé, Jenno. Čemu to pomůže, když budete vědět, čím srdce v sobě nosíte?“

Barvy na obraze za jejími zády, je to něco moderního a chaotického, začnou spirálovitě vířit a splývat a hlodavý neklid v mém nitru opět vzroste.

„Pomůže mi to pochopit...“

„Pochopit co?“ Vanessa se ke mně naklání jako žokej v sedle, tlačí na mě, cítí, že se blíží průlom.

„Proč já žiju, a ona zemřela.“

Na koženém gauči v barvě čokolády je důlek, který vyznačuje místo, kde jsem strávila až příliš mnoho hodin. Docela dobře by nad ním mohla viset cedule: „TADY BYDLÍ HOLKA, KTERÁ NEMÁ ŽÁDNÝ ŽIVOT“. Zapálím svíčku s vůní lesních plodů a uvelebím se na svém obvyklém místěčku. Po návratu ze sezení s Vanessou si vždycky připadám vyždímaná a nikdy si nejsem jistá, jestli za to můžou emoce, které vybublaly na povrch, když jsem vysedávala v její úhledné ordinaci, nebo usilovná snaha udržet je v sobě.

Z konferenčního stolku seberu svůj skicář. Kreslení mě vždycky uklidní. Přes Bluetooth reproduktor si pustím Jamese Baye, a zatímco on zpívá o tom, jak se snaží zastavit řeku, já tvrdě tuk-tuk-tukám tužkou o koleno, zírám do prázdných stěn a čekám na inspiraci. Když se Sam před téměř šesti měsíci odstěhoval, měla jsem v úmyslu vymalovat. Předělat byt podle svého. Překrýt magnoliovou na stěnách zářivě žlutou jako slunce nebo sytě rudou, zkrátka výraznými barvami, které Sam nesnáší. Už se sem přece nevrátí, i když vím, že by rád. On se vůbec nechtěl rozcházet, jenže já nedokázala vystát ten soucitný pohled v jeho očích pokaždé, když se na mě po té mé operaci podíval, to, jak mě obskakoval a každých pět minut se ptal, jestli jsem v pořádku. Nechtěla jsem, aby se zahrabal s někým jako já, aby mi „pomáhal tím projít“, jako bychom byli staří a život už nám neměl co nabídnout. To, že jsem mu dala svobodu, byla ta nejlaskavější věc, jakou jsem kdy udělala, třebaže se mi svírá žaludek pokaždé, když si na něj vzpomenu. Snažíme se zůstat přáteli. Posíláme si esemesky. Píšeme si na Facebooku. Ale to přece není totéž, že? V duchu si připišu vymalování bytu na seznam věcí, které bych měla udělat, ale k nimž se nejspíš nikdy nedokopu. Ty dny, kdy jsem na sebe musela být opatrná, už mám za sebou, jenže jsem zapadla do vyježděných kolejí a popravdě se bojím. Navzdory těm hodinám fyzioterapie a hoře brožurek, které mi naložili na cestu domů, je v mých pohybech jistá váhavost. Nucená pomalost. Mé tělo se podle doktora hojí dobře, ale mysl jako by tomu nedokázala uvěřit, a já mám strach, že si toho na sebe naložím příliš. Že se něco pokazí, a co si počnu pak? Představuju si samu sebe,

jak ležím na podlaze. Neschopná dosáhnout na telefon. Neschopná se pohnout. Kdo by se to dozvěděl? Před mámou předstírám, jak mi život o samotě vyhovuje. Předstírám to přede všemi. Do konce i sama před sebou.

Co bych měla nakreslit? Listuju stránkami skicáře. Zkraje tam jsou samé Samovy portréty, ale postupem času začínají mé obrázky nabírat temnější charakter. Skoro až děsivý. Lesy s pokroucenými větvemi stromů, oči upřeně zírající z přítí, ostrážitě číhající sova. Povzdychnu si. Možná má Vanessa pravdu, když si dělá starosti o mé duševní zdraví.

Zapípa mi telefon. Je to esemeska od Rachel a já ji ani nemusím otvírat, abych věděla, že se mě ptá, co mám dneska v plánu. Odpovím jí, že se chystám strávit večer doma a ať si dá za mě v hospodě panáka. Je to taková naše ohraná písnička. Pokaždé to samé, i když občas člověk přímo prahne po jiném refrénu. *Mohla bych jít ven*, pomyslím si v duchu, ale pak ten nápad zaplaším. Připadá mi k ničemu snažit se vrátit ke starým zvykům. Už nejsem tou, kterou jsem bývala dřív, a kromě toho se teď lidi ke mně chovají jinak, jedinkrát se mi pořádně nepodívají do očí, nevědí, co by měli říkat. A Rachel stejně uvidím v pondělí v práci.

Před necelými šesti měsíci někdo zemřel, abych já mohla žít. Můj svět se natolik scvrknul, až mám občas pocit, že nemůžu dýchat. Kdo to kvůli mně zemřel? Pevně semknu víčka, ale ta myšlenka na mě dál dotírá drtivou silou rozjetého kamionu a já nevím, jak ji zastavit. Zachvěju se a přeždu přes pokoj k oknu. Dovnitř jím profukuje chladný vánek, ale jsem vděčná za trochu čerstvého vzduchu. Sice už jsem doma celé týdny, jenže ten těžký pach nemocnice jako by se mi zažral do plic, takže nechávám bez ohledu na počasí okna stále pootevřená. Vykouknu zpoza žaluzií do přítí venku a po zádech mi přejeđe mráz. Ve výklenku domovních dveří přes ulici se pohne jakýsi stín a mě se znovu zmocní to nutkání utéct, o kterém jsem vyprávěla Vanesse. Zrychlí se mi dech, ale na ulici vládne klid. Ticho. Zabouchnu okno, zatáhnu žaluzie a uzavřu se do kokonu tlumeného světla svého obývacího pokoje. Můj svět se scvrkává a moje sebevědomí taky.

Když se vrátím na gauč, příliš se mi třesou ruce, než abych v nich dokázala udržet tužku. *Jsem v bezpečí*, přesvědčuju samu sebe. Tak proč se tak necítím?

Druhá kapitola

Před deseti měsíci jsme oba onemocněli. Kanceláří, kde Sam pracuje, se prohnal nějaký virus, a když jsem se jednoho dne vrátila z práce, našla jsem ho ležet na gauči zachumlaného pod peřinou, s hromádkou zmačkaných papírových kapesníků na podlaze. Radiátory vysílaly salvy horka, a tak jsem rychle shodila kabát i svetr.

„Nejspíš umírám, Jenno,“ zaskřehotal Sam a natáhl ke mně ruku a já se rozesmála, ale za tu ruku jsem ho chytila. Měl ji kluzkou potem, a tak jsem mu přiložila dlaň na čelo. Ačkoli mu zuby drkotaly zimou, celý hořel.

„Mužská smrtelná choroba na sedm písmen.“ Přejela jsem mu rty po rozpálené tváři. „Hned jsem zpátky.“

Zaběhla jsem do lékárny, která měla otevřeno i večer, nakoupila tam spoustu Coldrexu a aspirinu a doma jsem ohřála kuřecí polévku s cukrovou kukuřicí. Za pár dní mě začalo škrábat v krku a téct z očí a klepala jsem se tak urputně, až jsem se kousla do jazyka. Několik dní jsme oba zůstali v posteli. Vzduch v bytě byl stále těžší a kyselejší, zatímco jsme sjížděli jedno děvéděčko za druhým s naplno puštěným zvukem, aby přehlušil dusivý kašel. Na střídačku jsme se šourali do kuchyně, pomalu a cílevědomě jako zombie, pro něco k snědku, co jsme pak stejně nedokázali polknout, a pro pití, které postrádalo jakoukoli chuť. Byla to obrovská úleva, když se nám konečně udělalo líp. Když jsme otevřeli výsuvná okna a vpustili dovnitř chladivý vánek, který vymetl pach nemoci. Když se mi pod sprchou zapichovaly horké jehličky vody do kůže a já věřila, že to nejhorší už mám za sebou.

Samovi se vracela síla každým dnem, ale mně ne, a zhruba po týdnů už jsem se cítila natolik vyčerpaná, že jsem podřimovala během obědové pauzy v autě a usínala na gauči, zatímco v troubě černala hotová jídla z obchodu Marks & Spencer. V noci jsem se budila, lapala po dechu, násilím se snažila nasát kyslík do plic, vystrkovala hlavu z okna, abych se nadechla čerstvého vzduchu, a celou dobu si lámala hlavu, co se to se mnou děje.

„Objednal jsem tě k doktorovi,“ řekl mi jednoho dne Sam. „Na pátou. A žádné odmlouvání.“

Na nějaké protesty jsem byla příliš vyčerpaná. Usadila jsem se v čekárně praktického lékaře, ve vydýchaném vzduchu prosáklém nemocemi. Doktor sotva vyslechl moje symptomy, poškrábal se v prohledávaných vousech a prohlásil, že to, co se mi děje, je naprosto normální a že si jen potřebuju odpočinout. Ujistil mě, že se mi energie vrátí sama.

O tři týdny později už jsem měla s bídou dost sil, abych se vyhrabala z postele. V práci jsem nebyla víc než čtrnáct dní.

„Tohle se mi nezdá,“ prohlásil Sam, jak tam nade mnou postával, ve tváři vepsané obavy. „Objednal jsem tě někam jinam, ať známe i druhý názor. Vyzvednu tě o polední pauze.“

Později toho dopoledne jsem se vyškrobala z postele a šourala jsem se do koupelny. Jen jsem se zastavila, abych zvedla poštu z rohožky, a to je poslední, co si pamatuju. Později jsem se dozvěděla, že mě Sam našel ležet na podlaze na chodbě s úplně bezbarvými rty, a za chvíli už mě s puštěnými sirénami a blikajícími modrými majáčky vezli do nemocnice.

Příštích pár měsíců mám dost rozmazaných. Do určité míry jsem si uvědomovala, co se kolem mě děje. Onemocněla jsem virální myokarditidou, která agresivně narušovala srdeční funkce, a jedinou možností pro mne byla transplantace. Sam vyseďával celou dobu stočený do klubíčka v křesle vedle mé postele. Máma si připlácla na obličej zářivý, šťastný úsměv a každý den chodila na návštěvu. Táta rázoval po pokoji s rukama v kapsách a se sklopenou hlavou. Pípání přístrojů bylo tím posledním, co jsem slychala večer před usnutím, a prvním zvukem, který mě probouzel každé ráno, kdy jsem nedokázala pochopit, kde to jsem,

dokud jsem se nenadechla. Nic se nepodobá pachu nemocnic – dezinfekce mísící se s rozkladem, gelem na ruce a nadějí. Na čtení jsem byla moc slabá a na televizi jsem se nedokázala soustředit.

„Kardashianky, nebo hvězdy telenovel?“ ptávala se Rachel, když mi nahlas předčítala drby z bulvárních časopisů, ale já jen volně proploovala mezi spánkem a bděním a prostě jsem nedokázala držet krok s tím, kdo se s kým rozvádí nebo která herečka je momentálně moc tlustá. Případně moc hubená. Celé mi to přišlo tak bezvýznamné, všechny ty věci, kterým jsme se dřív smály v hospodě, ale za její společnost jsem byla vděčná. Nikdo jiný z mých přátel mě navštívit nepřišel.

Pokaždé, než dorazilo další ze vzájemně zaměnitelných jídel na rozhrkaném vozíku, mě máma podepřela polštáři. Nikdy jsem si nedala do souvislosti fakt, že mě dokázala v posteli nadzvednout, s tím, jak moc jsem zhubla. Rozvařené nemocniční jídlo mi krájela na malé kousky a já je polykala celé, protože na žvýkání jsem byla příliš vyčerpaná. Co jí přitom asi tak běželo hlavou? Vzpomínky na baculaté batole, jímž jsem dřív byla, připoutané v bílé vysoké plastové židliče s pusou otevřenou dokořán jako malý vrabčák? Jak se s tím vyrovnávala? Nikdy jsem ji neviděla brečet, ani jednou. Nikdo mi tehdy neřekl, že podle lékařů bylo vysoce nepravděpodobné, že se pro mě najde srdce včas. Umírala jsem. Seznam čekatelů na transplantaci byl nekonečný, a i když jsem na tom nebyla natolik dobře, aby mě mohli poslat domů, taky jsem nestála na jeho předních příčkách. Jak se má člověk připravit na nejhorší? Nemám tušení. A bolí mě pomyšlení na to, čím si museli procházet máma, Rachel a Sam, když vysedávali u mé postele s propletenými prsty a modlili se k bohu, v něhož nevěřili. Táta, frustrovaný z pocitu bezmoci, chodil na návštěvu každý den, ale nikdy nezůstal moc dlouho, a když promluvil, zazníval mu v hlase ostrý podtón, jako by byl permanentně našťvaný, což nejspíš taky byl. Člověk přece není nikdy připravený na to, že bude muset sledovat, jak mu jeho jediné dítě mizí před očima, ne? Čas se nekonečně vlekl, doktoři konzultovali, sestry mě obskakovaly, zapisovaly se poznámky, a pak se jednoho dne stal zázrak.

„Našli jsme srdce,“ oznámil mi doktor Kapur.

Srdce se pro mě dokonale hodilo, ale když mě připravovali na operaci, nikdo neslavil. Všichni si až příliš bolestně uvědomovali, že tento dar života byl vykoupen zármutkem jiné rodiny.

Kolečka vozíku skřípala, když mě vezli chodbou, a ostrá světla nad hlavou byla tak bílá, až mi přišlo, jako by mě snad chtěla vcucnout do své záře a přenést do života po životě, ve který jsem tak zoufale toužila uvěřit.

Nepovažovala jsem za možné, že bych se mohla cítit ještě hůř, když jsem se ale o dva dny později probrala na jednotce intenzivní péče, bylo mi tak příšerně, že jsem si skoro přála zemřít. Hadičkami mi do paže proudily nejrůznější tekutiny a drén v hrudi mi přišel těžký jako olovo.

Jednoho dne se Sam svezl na koleno vedle postele a já si zpočátku myslela, že je to vyčerpáním. Natáhla jsem se po bzučáku, abych přivolala sestru, když tu jsem si všimla černé sametové krabičky, která mu ležela na dlani. Uvnitř byl prsten – oválný safír obklopený blyštivými brilianty.

„Tohle není zrovna romantické prostředí podle mých představ, ale vezmeš si mě? Prosím?“ zeptal se.

„Same?“ Nevěděla jsem, co říct.

Vyndal prstýnek z krabičky a natáhl ke mně ruku. Přejela jsem prstem po kameni, který měl temně modrou barvu oceánu.

„Patřil babičce. Přála si, abych zahájil novou tradici. Předával ho dál v rámci rodiny.“

Ztěžka jsem polkla. Má hlava bojovala se srdcem.

„Můžu koupit jiný, pokud se ti tenhle nelíbí.“

Sam vypadal nejistě, mladší než na svých třicet let, a mě stálo veškerou sílu vůle do posledního drobečku, abych se nerozplakala. Zkroutila jsem prsty, abych mu zabránila mi ten prsten nasadit. Věděla jsem, že už bych ho nikdy nechtěla sundat.

„Já si tě vzít nemůžu,“ zašeptala jsem. „Je mi to moc líto.“

„Proč ne? Už jsme o tom přece spolu mluvili.“

„Všechno je teď jiné. Já jsem jiná.“

„Jsi to pořád ty.“ Pohládl mě po tváři s takovou něhou, že jsem musela napsat všechny síly, abych se mu nevrhla do náručí.

I přes ty moje nemyté vlasy a páchnoucí dech se na mě díval, jako bych byla ta nejkrásnější žena na světě. Rvalo mě to na kusy, když jsem mu pohlédla do očí a zjistila, že tam, kde kdysi spočívala touha, se teď zračí obavy.

„Už s tebou nechci být, Same,“ donutila jsem se pronést slova, která bolela víc než ten skalpel, co se mi zařízl do kůže.

„To ti nevěřím, Jenno.“

„Je to pravda. Rozmyslela jsem si to, ještě než přišlo tohle všechno.“

„To jenom proto, že jsi nemocná...“

„Ne. Mám pochybnosti už hodně dlouho. Moc mě to mrzí.“

„Odkdy? Předtím bylo přece všechno fajn, ne?“

Předtím. Takové nevinné slůvko, jenže ta dělicí čára tu zůstane už napořád. Předtím a potom. Skleněná zeď oddělující věci, které jsem tehdy dělat mohla, a teď už je nikdy udělat nemůžu.

„Bud' upřímná, Jenno. Miluješ mě?“

Ocitla jsem se na křižovatce. Pravda, nebo lež.

„Nemiluju tě, Same.“ Zvolila jsem lež. „Omlouvám se.“ Bylo to správné rozhodnutí. Pro něj. Sam začal něco říkat, ale já se mu nedokázala podívat do očí. Kroutila jsem mezi prsty cípem naškrobeného prostěradla a nutila se zůstat silná. Beze mě mu bude líp.

Vrátil prsten zpátky do krabičky a já nadskočila, když ji zaklapl a se svěřenými rameny vyrazil ke dveřím. Toužila jsem ho přivolat zpátky a říct mu: „Jasně že tě miluju“, jenže ta slova mi zůstala přilepená k jazyku. U dveří zaváhal a já se tvrdě kousla zevnitř do tváře, abych si zabránila vykřiknout jeho jméno. Pusu jsem měla plnou kovové pachuti krve a lítosti, a když nakonec vyšel ven, v mém nitru jako o překot pulzovalo to darované srdce i výčitky svědomí.

Čtyři týdny po transplantaci mě z nemocnice propustili. Vy-zvednout mě přišla máma.

„Kde je táta?“

Mou otázku ignorovala. Usadila mě na zadní sedadlo taxíku a projevovala přitom tolik péče jako čerství tatínkové, když

opouštějí porodnici, pevně svírají autosedačku, v níž se pohupuje novorozeně, a sní o dokonalé budoucnosti. Navzdory mým protestům, že to zvládnou sama, zacvakla máma bezpečnostní pás do úchyty, protřepala károvanou deku hebkou jako vata a rozprostřela mi ji na kolenou.

„Dceři transplantovali srdce. Jeďte prosím pomalu,“ řekla.

„A hrome.“ Taxikář otočil knoflíkem rádia a ztlumil hudbu. „Na něco takovýho jste ještě trochu mladá, holubičko, ne? Děti! Pořád samý starosti, co? Já mám tři. A taky vnoučata.“

Taxi hrkotavě vyrazilo kupředu. Na vnitřním zrcátku se pohupoval osvěžovač vzduchu ve tvaru semaforu a vydával nechutně sladkou vůni. Plazili jsme se hlemýždím tempem – máma ani nehnula brvou nad kakofonií klaksonů, které se dožadovaly toho, abychom zrychlili – směrem k bungalovu se třemi ložnicemi, kde jsem vyrůstala.

Spustila „Paint It Black“. Rolling Stones byli tátova oblíbená kapela. Přes hudbu jsem slyšela, jak máma klábosí s řidičem, jakou máme zatím mírnou zimu. Zavřela jsem oči, opřela si ztěžklou hlavu o okénko a začala podřimovat. Vibrace motoru mě brněly na tváři.

Probudil mě křik. Hrubé, rozzlobené hlasy nabíraly na pronikavosti. Celá omámená jsem se začala napřimovat, nutila se otevřít oči, jenže pak auto najednou poskočilo dopředu, kola nabrala rychlost a se mnou to smýklo zpátky do sedadla. Když se mi hlava zvrátila a prudce narazila do skla, pohltila mě závrtná temnota.

„Ne. Ne. Ne!“ V uších mi zněly vyděšené výkřiky nějaké ženy a krevním řečištěm se mi rozběhl strach.

Zaskřípění brzd. Tříštící se sklo a pocit, jako bych letěla. Kůže mě pálila a krvácela, když se mi do masa zařizly skleněné střepy.

Ruce mi vylétly vzhůru ve snaze zakrýt obličej a pak zavládl klid. Ticho. Hudba? Roztáhla jsem prsty a vykoukla ven. Pořád jsem byla připoutaná v sedadle. Taxikářova hlava se pohupovala nahoru dolů do rytmu „Paint It Black“. Máma mu zrovna vykládala, že na nadcházející víkend předpovídají tuhý mráz.

Pozorně jsem si prohlédla dlaně a pak obrátila ruce hřbetem nahoru. Nikde žádná krev. Varovali mě, že u těch prášků, co беру,

můžu čekat spousty vedlejších účinků. Když jsem se pokoušela v duchu zanalyzovat, co se to vlastně stalo, měla jsem všechno tak nějak rozmazané a vlastně jsem si nebyla jistá, jestli se mi to celé jenom nezdálo. Konejšivé vrnění motoru spojilo síly s účinky léků a já si znovu opřela hlavu o opěrku a po zbytek cesty nepřítomně zírala z okna. Určitě se mi jen něco zdálo, nebo ne?

Třetí kapitola

Už jsem doma několik týdnů, ale pořád mě znervózňuje, že teď bydlím sama. I ten sebeslabší zvuk mě dokáže probudit a já pak ležím bez hnutí uprostřed postele, hlava se mi točí, hrdlo mi jako kus provazu svírá panika. Tisknu si peřinu k hrudi, dokud se mi nepodaří identifikovat původ toho zvuku. Obvykle je to prásknutí dveří od auta nebo pozdní příchod sousedů, a tak přinutím své ruce, aby se přestaly zatínat v pěst, a myslím na hezké věci, jak mi poradila Vanessa. Do každé vzpomínky se vkrádá Sam. Při každém nádechu cítím, jak mi chybí.

Rozčešu si hřebenem zacuchané vlasy a šplíchnu si na zápěstí vanilkový parfém. Obloha za oknem ložnice přešla z tlumené pastelové v chrpovou modř. Bude nádherný den, ale ani sluneční svit nedokáže zaplašit tu temnotu, kterou cítím uvnitř. Dnes se chystám vyrazit mezi lidi. Nadskočím, když zvenčí uslyším skřípění brzd. Máma mává od taxíku, a tak na ni zavolám, že budu za minutku dole. Jdu do chodby, otevřu dveře a na moment se zarazím – není přece čeho se bát –, než překročím práh.

„Vzala sis léky?“ zeptá se máma, než vůbec stihnu pořádně dovrýt dvířka auta nebo si zapnout pás.

„Jo.“ Občas by člověk nehádal, že už je mi třicet.

„Dneska je hezky, že? Mám pro tebe překvapení. Vlastně dvě.“

Kontrolka na palubní desce taxíku s hlasitým klik-klik-klik zabliká doprava a zařadíme se do jízdního pruhu. Položím si na jazyk pastilku na osvěžení dechu a nechám štiplavou chuť máty, aby uklidnila můj rozbouřený žaludek.

„Chceš taky?“ nabídnu mámě.

„Ne, díky.“ Usměje se, ale vypadá to nuceně a já si všimnu, jak je bledá. Jemné vrásky, které se jí jako pavučinka rozbíhají kolem očí, se prohloubily.

„Je všechno v pořádku, mami?“

Upřeně hledí z okna, jako by napřed v duchu formulovala slova, než promluví.

„Musím ti něco říct.“ Nedokáže se mi podívat do očí, ale stiskne mi ruku. „Rozhodla jsem se, že podám žádost o rozvod.“

„Mami! To ne!“

Ridič taxíku zesílí na rádiu hlasitost, ale mně je úplně jedno, jestli poslouchá, nebo ne. Pořád ještě nedokážu tak úplně uvěřit tomu, že se mí rodiče krátce po operaci od sebe odstěhovali. „Nemůžeš to po pětatřiceti letech manželství prostě jen tak vzdát. Táta o tom ví?“ Vždycky jsem doufala, že když budou žít nějaký čas odloučeně, nějak se to vyřeší.

„Ještě ne.“

„Pořád nechápu, proč jste se vůbec rozešli?“

„Je to složité.“

To samé mi pokaždé odpovídá táta, jako by si tu větu spolu důkladně nazkoušeli. „Tohle přece určitě nechceš.“

„Ale ano, chci. Samotné je mi dobře,“ prohlásí, i když tu a tam se objevující šedivé vlasy a hluboké rýhy podél hřbetu jejího nosu říkají něco jiného.

„Je to kvůli mně?“ Předtím mi připadali tak šťastní. Nedokážu si představit, pod jakým asi museli být tlakem, když se báli, že umřou.

„Všechno se netočí jen kolem tebe, mladá dámo.“

Pronesla to ostrým a zdánlivě vyrovnaným hlasem, mě tím ale nepřesvědčila. Mé onemocnění si vybralo nedozírnou emocionální daň na nás všech a radost z mého uzdravení kalí smutek z toho, že se manželství rodičů rozpadlo. Že jsme se se Samem rozešli.

„A vůbec, už jsme tady.“ Taxík zastaví před Masonic Hall a ona vyloví z kabelky dvacetilibrovou bankovku. Povolím stisk na klíče dveří, a když vystoupím z auta, propínám prsty, aby mohla krev volně proudit. Nechápu, co tady vůbec děláme.

Do budovy míří hlouček dívek se sukněmi a náramky v barvách lentilek a nad kamenným vstupem se ve větru třepotá transparent „Mysl, tělo, duch“. Potlačím zasténání.

„Vím, že tě tyhle věci moc neberou, ale Vanessa ti přece doporučovala meditaci, ne? Na tu tvou úzkost. Tak mě napadlo, že tohle bude vhodné místo, kde bychom mohly začít,“ řekne máma. Její obličej září očekáváním.

Než stihnu odpovědět, na schodech za mnou zaduní kroky, a jak mi někdo vrazí do ramene, se zakňouráním zavrávorám a zvednu ruce k hlavě na svou obranu.

„Jenno.“ Máma něžně uchopí mé ruce do svých a stáhne je dolů. „Takhle to přece dál nejde. Tohle nejsi ty. Pořád jsi jako na jehlách. Jenom chci, abys byla zase šťastná. Abys začala žít.“

„To chci přece taky.“ Hrozí, že mě ovládnou emoce. „Jsem za tuhle druhou šanci hrozně vděčná, vážně. Jenže...“

„Jasně, je toho na člověka moc. Ale pokud se máš vrátit v pondělí do práce, a víš dobře, že podle mě je to moc brzo, musíš si najít něco, co by ti pomohlo se uvolnit, a prášků bereš už tak dost. Prostě jenom zkusíme nakouknout dovnitř, jestli tam nenajdeme nějakou přírodní alternativu, dobře?“

„Dobře,“ odpovím nejistě. Máma se do mě zavěsí a společně vejdem dovnitř.

Úplně nadskočím, když mi lebkou zalomcuje hlasitý úder gongu. Hala je plná stolků na podpěrách, které se viklají a skřípou pod vahou stříbrných šperků a hald knížek, které mají všechny na obálce slova „změní vám život“.

S pevně stisknutými rty se probírám jásavě barevným oblečením na kovovém věšáku. Vzduch je zamlžený kadidlem a vznáší se v něm protivně nasládlá vůně santalového dřeva. Do oka mi padne dlouhá sukně s elastickým pasem, a tak ji sundám a přidržím si ji u těla. Látka mi šustí kolem kotníků. Zoufale potřebuju pár nových věcí na sebe. Nikdy jsem se nestravovala zdravěji, ale stejně jsem přibrala skoro třináct kilo. Při poslední kontrole doktor Kapur říkal, že za to můžou léky a že je to jen nízká cena za to, že jsem naživu, a mně bylo stydno, že jsem se o tom vůbec zmínila. Ale něco batikovaného si tedy rozhodně vzít nechci.

Obvykle chodím všude v džínách. Loni jsem projevila snahu o odvážnou změnu a Rachel se pak mohla potrhát smíchy, když jsem si v Top Shopu zkoušela lesklé legíny. Při té vzpomínce se usměju a zatoužím, aby tu byla s námi.

Máma s přimhouřenýma očima studuje program.

„V místnosti číslo dvě je jasnovidné médium. Půjdem se tam podívat?“

Nedokážu si představit nic horšího, ale vím, že to mámě udělá radost, takže souhlasím. Tohle přece nemůže ničemu ublížit, ne?

Na dveřích místnosti číslo dvě je připínáčky připevněná bílá čtvrtka s nápisem „NERUŠTE“ vyvedeným modrou propiskou. Opřu se o zeď, zatímco mě máma poučuje, abych médiu neříkala nic příliš osobního. Pak se dveře rozlétnou a ven vyběhne holka, kterou odhaduju tak na dvacet let, s úsměvem od ucha k uchu.

Máma mě chytí za ruku. Dlaň má horkou a lepkavou. Trochu se bojím, že to bere až moc vážně. Doufám, že tahle Gypsy Lee, nebo jak si říká, bude aspoň příjemná.

Místnost je jasně osvětlená. Žena, která nám pokývne, abychom šly dál, nemůže být o moc starší než já. Vlasy má zastřížené do mikáda v elegantní medové barvě. Smetanovou blůzku zdobí drobní světle modří motýlci. Je to pro mě rozčarování. Čekala jsem něco, co by víc navozovalo atmosféru. Svíčky. Křišťálovou kouli. Nebo aspoň tarotové karty.

„Posadte se, prosím.“ Ostrými nehty natřenými akrylovým lakem ukáže na židle. „Já jsem Fiona.“

Vyměníme si s mámou pohled. Je mi jasné, že přemýšlí, jestli máme prozradit svá pravá jména. Potlačím zachichotání, když si vzpomenu, jak jsme kdysi s Rachel vytvářely své pornohvězdné pseudonymy zkombinováním jména našeho prvního zvířecího mazlíčka a ulice, kde jsme vyrůstaly. V mém případě to byla Hedvábná královna a u Rachel Zámecká vločka.

„Poprvé?“ zeptá se Fiona.

„Ano.“ Máma po mně vrhne „tamten pohled“, kterým disponují všechny mámy, a já se srovnám. „Já jsem Daphne a tohle je moje dcera Jenna.“

„Ráda vás obě poznávám. Já jsem médium. Víte, co to je?“
 „Komunikujete se zesnulými?“ nadhodí máma a já nedokážu ovládnout nutkání a protočím oči.

„Ne tak docela. Dokážu se za pomoci intuice naladit na energii lidí nebo předmětů, ale také se nechávám vést spirituální energií, která vás obklopuje. Kdo chce jít první?“

„Jsme tady kvůli Jenně.“ Máma si sundá kardinánský klobouk a předkloní se. „Já jsem v pořádku.“

Fiona na moment zavře oči, načež na mě upře zkoumavý pohled natolik intenzivní, až mi z toho zahoří tvář.

„Vy jste v poslední době prošla nějakou zásadní změnou?“

Přikývnu – žádný dojem to na mě neudělalo. Copak zásadní změny neprožívá každý? „O někoho jste přišla?“ Stisknu rty. Nechci na sobě nechat nic znát a jsem pevně rozhodnutá nezmínit Samovo jméno.

„Byla jste nemocná,“ prohlásí a já potlačím povzdech. Většina lidí měla někdy nedávno kašel nebo chřipku. A když nic jiného, tak aspoň bolení hlavy. Myšlenky mi odbíhají, přemítám nad tím, jak dlouho tu ještě budeme sedět a co bychom si mohly dát k obědu. Tohle je všechno tak neurčité.

„Jenno, vy jste z dvojčat?“

Překvapeně se podívám po mámě. „Ne, aspoň pokud vím?“

„Měla jste někdy důvod se domnívat, že nosíte víc než jeden plod?“ Tuhle otázku směřuje Fiona k mámě.

„Ne. Nikdy,“ prohlásí máma.

Fiona se zamračí. „Rozhodně cítím dvojí energii. Rozštěpení. Takovéhle věci se často vyskytují u identických dvojčat. Skoro jako by spolu ty dvě osobnosti bojovaly.“

Nové srdce v mé hrudi se prudce rozbuší. „Ta druhá energie,“ zeptám se. „Patří muži, nebo ženě?“

„Je jednoznačně ženská,“ prohlásí Fiona.

Nakloním se dopředu. Je možné, že mluví o té dárkyni? Ale to je přece absurdní, ne? Okusuju si ret a přitom se rozhoduji, jestli bych jí měla říct o té transplantaci.

„Nemohla by to být babička?“ zeptá se máma a já se sesunu do židle zklamáním.

No jasně. Ukáže se, že jde o některého zemřelého prarodiče. Vynadám si, že jsem byt jen na moment skočila na to, že má Fiona skutečně nějaký zvláštní dar.

„Ne,“ řekne Fiona. „Je to někdo mladší. Silnější.“

„Kdo?“

Temné mraky venku za oknem zahalí slunce, promění den v noc a já se zachvěju.

Fiona se předkloní a sevře mi ruku. V tu chvíli mezi námi přeskočí statická elektřina a ve špičkách prstů ucítím brnění. Snažím se odtáhnout, ale ona mě sevře pevněji, zářivě růžové nehty se mi zaryjí do kůže. Pod jejím dotekem se mi mlží před očima a místnost se ztrácí, až mě obklopí tma. Kde to jsem? Slyším křik. Srdce mi buší. Po tváři mi stékají kapky potu. Blíží se ke mně jakýsi stín a jako by se mnou někdo třásl. Bojím se. Hrozně se bojím. Děje se něco velice, velice špatného a já nejsem v bezpečí. Polknu tu štiplavou pachut' strachu a zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila, ale do nosu se mi nahrne kovový pach. Záblesk rudé. Krev. Kdesi v mém nitru se sbírá výkřik, ale v tu chvíli Fiona odtáhne ruku a já jsem najednou zpátky v Masonic Hall. Hrud' se mi vzdouvá strachem, když se snažím promluvit. Otrhu si vlhké dlaně do džínů.

„Jsi v pořádku, Jenno?“ Máma má ve tváři ustaraný výraz. Natáhne ruku a dotkne se mého ramene. „Celá se třeseš.“

„Co se to stalo?“ Hlas se mi chvěje. „Přišlo mi to tak skutečné.“

„Já nevím, miláčku,“ řekne máma. „Vypadala jsi tak nějak mimo a -“

„Volá o pomoc,“ přeruší ji Fiona.

„Kdo?“ Teď už mám slzy na krajíčku. Nezačínám bláznit? Co jsem to právě viděla?

„Musíte se naučit naslouchat tomu, co vám říká.“ Fiona mě pohládí po ruce. Ucuknu, když se mě znovu dotkne, ale tentokrát se nic nestane.

„Nechápu...“

Ozve se zaklepání na dveře a dovnitř vstoupí dvě dívky. „Par-don.“ Zaváhají, když uvidí mámu a mě.

„To je v pořádku. Už jsme skončily,“ řekne Fiona. „Nic víc vám povědět nemůžu, Jenno.“

„Ale kdo...“

„To spojení, které jsem cítila, je pryč. Opravdu už nic víc nevím.“ Zní to omluvně. Toužím jí položit další otázky, ale ty holky už postávají u stolu a čekají, až zmizíme. Nohy se mi tolik třesou, že mě stojí značné úsilí se postavit. „Buďte na sebe opatrná, Jenno,“ provází mě z místnosti Fionin hlas.

„Půjdeme najít místo, kde by ses mohla posadit,“ řekne máma, když se do mě zavěsí. „Nechápu, o čem to proboha mluvila. Přišla mi trochu jako šarlatánka. Omlouvám se ti, miláčku. Jen jsem chtěla, abys měla něco, na co by ses mohla těšit. Vykládat ti, že máš být opatrná! Vůbec si toho nevšímej.“

Dojdeme k patě schodiště.

„Posaď se tady, miláčku. Seženu ti někde vodu,“ řekne máma. „Jsi tak bledá.“

Posadím se na spodní schod, zavřu oči a snažím se pocho-pit, co se to před chvílí stalo. Srdce mi v hrudi prudce a rychle poskakuje. Druhá energie. Nemůže to přece být... nebo ano? Přitisknu si dlaň na žebra a mé nové srdce jako by bušilo *po-moc po-moc po-moc*.

Čtvrtá kapitola

Když s mámou odcházíme z Masonic Hall, pořád ještě se mi po tom setkání s Fionou točí hlava. Všechno mi to připadalo tak skutečné – pocit, že se mnou někdo třese, krev, přízračná postava. Během těch epizod, o kterých jsem říkala Vanesse, obvykle všechno zčerná. Tohle bylo jiné. Jako když se díváte do kaleidoskopu. Obraz, který tam jednu vteřinu je, a vzápětí zmizí. Jedno otočení, a všechno se rozpadne a zůstanou jen fragmenty, jež samy o sobě nedávají žádný smysl.

Po zádech se mi plazí nepříjemný pocit, když pomyslím na tu „druhou energii“, o níž mluvila Fiona, a v hlavě mi buší, jak se snažím přijít tomu všemu na kloub. Ačkoli nevěřím na žádný kontakt s mrtvými, nemůžu popřít, co jsem cítila. Jsem vynerвовaná a unavená.

„Můžeme jet domů, jestli chceš, Jenno,“ pronikne do mých myšlenek mámin hlas a já se přinutím k úsměvu. Víím, že naplánovala ještě něco, a nechci ji zklamat.

„Nic mi není. Už se nemůžu dočkat, co dalšího jsi pro mě natchystala.“ Doufám, že nezaregistrovala ochablost v mém hlase.

„Je to překvapení. Není to daleko. A budeš si tam moct sednout,“ řekne a mně je jasné, že jsem ji neoklamala. Poznala, jak jsem vyčerpaná.

Nedlouho nato strčí máma do skleněných dveří bývalého pekařství. V hrdle ucítím pach chemikálií a před námi se objeví kadeřnický salon, samé nablýskané černé kachle a chromované vybavení.

„Objednala jsem nás ke kadeřníkovi. Dárek pro tebe.“

„Na mých vlasech není nic špatného.“